

»Kdaj, kdaj sem vse to storil?« je vprašal četrti modri belo prikazen. »Saj te nisem nikoli videl!« Odgovor, poln dobrote se je glasil:

»Resnično ti povem: kar si storil najmanjšemu mojih bratov, si storil meni!«

J. V O J N I K

SVETI VEČER V STRELSKIH JARKIH

Kolikokrat mi je pravil oče, ki je bil v svetovni vojni skoraj na vseh frontah, o svojem trpljenju! Včasih pa se je tudi spomnil, da so bili trenutki, ko so on in njegovi tovariši daleč od doma v strelskem jarku, v dežju in mrazu, pozabili na vse težave in se razveselili.

»V Karpatih je bilo, meseca decembra, ko je zapadel visok sneg in pritisnil hud mraz. Bolj ko kdaj smo se spomnili na dom in na svoje drage in bolj ko zase smo bili v skrbeh zanje. Kako se jim godi, imajo li kaj za pod zobe? Poročil ni bilo mnogo in, kar jih je bilo, so bila na dopisnicah — niso smeli povedati resnice, sicer bi mi teh dopisnic ne dobili v roke! Razen tega nam naši dragi, ki so nam pisali, niso hoteli težiti življenja, pa so rajši poročali, da se jim dobro godi.

Čim bolj se je bližal božič, tem bolj smo mislili na dom! In ko je prišel sveti večer, smo hodili drug krog drugega ter si čitali z obraza, na kaj mislimo.

Zdajci je prišla pošta, dobili smo pisma in zavitke! Ah, ne veste, otroci, kako smo se razveselili! Naša zlata mamica mi je pošiljala,

Zdaj je modri spoznal, da so bili njegovi darovi sprejeti. Spoznal je tudi, da je njegovo zemeljsko romanje končano in da je vendar ob poslednji uri našel Kralja, ki ga je tako dolgo iskal po vsem daljnem, prostranem svetu.

kar je sama spletna, samo toplo perilo, in potico!

Žal — med nami je bilo nekaj tovarišev, ki niso prejeli ničesar. Bili so žalostni! Ali niso imeli nikogar, ki bi jim kaj poslal, ali pa je kdo ukradel njihovo pošiljko.

„Fantje, pojdite sem!“ je dejal rezervni poročnik Š., ki je bil zelo dober človek. „Tudi ti, ki niso ničesar prejeli, morajo biti danes veseli. Jaz dam vso svojo pošiljko v občno dobro!“

„In mi tudi!“ so zaklicali vsi, ki so prejeli pošiljko.

Čutili smo drug z drugim. Brž smo vsak svojo pošiljko razvili in iz dvajsetih darov smo jih naredili štirideset ter napisali na vsakega ime.

Zvečer pa smo obhajali enega izmed najlepših svetih večerov! Imeli smo majhno božično drevesce ter smo bili veseli kakor mali otroci. Najbolj srečni so bili tisti, ki se jih ni nihče spomnil razen tovarišev v strelskih jarkih. Toda tudi mi, ki smo z njimi delili, kar smo prejeli, smo čutili v srcu veliko radost. In vsi smo pozabili na svoje trpljenje in smo se čutili ljudje. Mislil sem si, kako bi bilo lepo, če bi se ljudje imeli vedno tako radi kakor mi takrat v strelskih jarkih ter bi drug drugemu pripravljali veselje. Seveda...«

Oče je umolknil, otroci pa smo razumeli, da na žalost ni vedno in povsod tako.